

Arrest

**nr. 62 386 van 30 mei 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 28 maart 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 14 februari 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 april 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. GREENLAND, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Via een op 8 december 2009 gedateerd schrijven diende verzoeker een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 14 februari 2011 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden ongegrond verklaard werd en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoeker op 28 februari 2011 ter kennis gebracht werd, is gemotiveerd als volgt:

“De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1, 1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging en de ontvankelijkheid

In fine van het verzoekschrift vraagt verzoeker om de *“de regularisatieaanvraag gegrond te verklaren.”* De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) treedt in het voorliggende geschil overeenkomstig artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet echter op als annulatierechter. Hij kan derhalve niet in de plaats van het bevoegde bestuur beslissen of een aanvraag om machtiging tot verblijf gegrond is.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekende partij stelt in eerste instantie het volgende:

“1. De regularisatieaanvraag diende gegrond verklaard te worden.

a) Verzoeker beroept zich op het criterium 2.8A van de instructie van 19 juli 2009.

Verzoeker heeft een langdurig ononderbroken verblijf dat minimum 5 jaar be[d]raagt. Verwerende partij beweert dat er onvoldoende bewijzen zijn van deze 5 jaar verblijf. Zij stelt dat het heel onwaarschijnlijk lijkt dat het zo weinig bewijs zou hebben indien hij effectief in 2003 en 2004 in België verbleef.

Als iemand in een land illegale verblijft, is het, in tegendeel, heel waarschijnlijk dat hij weinig bewijs van effectief verblijf zou hebben: dat is in de aard van een illegale verblijf.

Verzoeker heeft het nodige bewijs bijgebracht.

b) Verzoeker beroept zich tevens op het criterium 2.8B van de instructie van 19 juli 2009.

Verzoeker heeft een arbeidsovereenkomst bij T&A Construct bijgebracht. Bovendien voldoet verzoeker aan de voorwaarden van een verblijf in België sinds 31.03.2007 (zie bewijsstukken). Dat bepaalde stukken niet gedateerd zijn is niet determinerend.

Verzoeker is tevens lokale verankerd: zijn familie leven is hier, hij volgt Nederlandse lessen en is werkbereid. Hij wilt bijdragen aan de Belgische economische samenleving.

c) Verzoeker voldoet aan de voorwaarden van criterium 2.3 van de kwestieuze instructies. De identiteitskaarten van de familieleden van verzoeker vormen ook een bewijs dat zijn familieleven hier zich speelt: verzoeker verblijft met zijn zuster, [S. E. S.], haar echtgenoot en hun drie kinderen. Een andere zuster van verzoeker verblijft in Genk met haar drie kinderen. Verzoeker maakt deel uit van een hecht gezin.”

3.1.2. Luidens artikel 39/78 iuncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die regel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Verzoeker zet in wat hij omschrijft als een eerste middel uiteen van oordeel te zijn dat zijn aanvraag om tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden gegrond had dienen verklaard te worden. De beslissing waarbij de aanvraag van verzoeker om tot een verblijf gemachtigd te worden ongegrond verklaard werd maakt evenwel niet het voorwerp uit van voorliggende procedure, verzoeker gaf immers duidelijk aan dat zijn beroep gericht is tegen *“het ‘bevel om het grondgebied te verlaten’, betekend op 28 februari 2011.”* Daarenboven moet worden gesteld dat verzoeker in dit *“middel”* niet duidt welke rechtsregel of welk rechtsbeginsel geschonden werd bij het nemen van de in casu bestreden beslissing.

Een middel waarbij verweerder of de Raad slechts door het interpreteren van de bedoeling van verzoeker kan uitmaken welke schending van welke rechtsregel is bedoeld en verweerder of de Raad zelf het middel interpreteren, is niet ontvankelijk.

3.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel aan dat artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) geschonden is.

Hij geeft volgende toelichting:

“Verzoeker geeft toe dat hij niet de nodige vergunning heeft gekregen om zijn verblijf in België te rechtvaardigen. Hij wilt zijn positie in orde brengen.

Verzoeker heeft nooit het oogmerk gehad om de autoriteiten in België te misleiden.

Wanneer een onderdaan van een derde land niet wettig op het grondgebied van een lidstaat verblijft, moet rekening worden gehouden met het recht op eerbiediging van het gezinsleven conform artikel 8 EVRM. Dit recht maakt deel uit van de grondrechten die, volgens – overigens door de preambule van de Europese Akte en in artikel 6, lid 2, EU bevestigd – vaste rechtspraak van het Hof in de communautaire rechtsorde worden beschermd.

Verzoeker stelt dat het bevel tot verlaten van het grondgebied in strijd is met zijn recht op een privé- en familie leven zoals beschermd in artikel 8 EVRM.

Volgens artikel 8 EVRM is er geen inmenging toegestaan met betrekking tot de uitoefening van het recht op eerbiediging van het privé- en familieleven dan voor zover dit bij wet is voorzien en nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land.

Het bevel tot het verlaten van het grondgebied is disproportioneel. De uitoefening van deze maatregel zou een hecht familie splitsen: verzoeker zou terug naar Marokko moeten keren waar hij geen familie heeft en zou zijn familie moeten achterlaten.

Cliënt verblijft met zijn familie te Genk en maakt een belangrijk deel uit van hun leven.

Daarentegen stelt verzoeker geen risico voor de veiligheid en heeft hij nooit uitkeringen gevraagd.

Het aangevochten bevel brengt aan verzoeker, alsook aan zijn familie een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel toe gezien de duur van de procedure tot nietigverklaring hem nog voor een aantal maanden gescheiden zou houden van zijn familie.

Aldus zou deze maatregel het recht op familieleven ernstig aantasten en is disproportioneel gelet op de gevolgen die deze zou veroorzaken.”

3.2.2. Verweerder werpt op dat een inmenging in het gezinsleven is toegelaten onder de voorwaarden die zijn voorzien in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM en stelt dat verzoeker onwettig in het Rijk verblijft en een dergelijk verblijf strafbaar is. Hij licht tevens toe dat verzoeker, toen hij een aanvraag om tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden indiende, geen gewag maakte van rechten die in verband zouden kunnen gebracht worden met een gezinsleven.

3.2.3. Opdat verzoeker zich zou kunnen beroepen op het recht op eerbiediging van zijn gezinsleven, zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM, moet er in de eerste plaats kunnen worden vastgesteld dat hij enig gezinsleven in de zin van deze verdragsbepaling heeft. Om tot het bestaan van een gezinsleven te kunnen besluiten dient vooreerst het bestaan van een familiale band van bloed- of aanverwantschap te worden nagegaan en vervolgens wordt vereist dat die familiale band voldoende “hecht” is (J. VANDE LANOTTE en G. GOEDERTIER, *Overzicht publiek recht*, Brugge, die Keure, 2001, 404, randnr. 653).

Verzoeker stelt bij het gezin van zijn zus te verblijven en legt een attest voor waaruit de samenstelling van dit gezin blijkt. Er moet evenwel worden vastgesteld dat verzoeker niet vermeld wordt in dit attest en dat dit stuk ook niet toelaat enige verwantschap tussen verzoeker en de erop vermelde personen vast te stellen. Uit het door verweerder neergelegde administratief dossier blijkt dat verzoeker ook een aantal

identiteitskaarten aanbracht. Deze laten op zich ook niet toe te concluderen dat er sprake is enige verwantschap tussen verzoeker en de personen op wie deze documenten betrekking hebben. Er blijkt derhalve niet dat verzoeker familieleden in België heeft. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift bovendien een verklaring waarin gesteld wordt dat hij afhankelijk was van de voedselbank om te overleven. Zelfs indien zou moeten verondersteld worden dat verzoeker effectief familieleden in België heeft blijkt derhalve niet dat zijn relatie met deze personen dusdanig hecht is dat deze onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt.

De Raad merkt ten overvloede op dat verzoeker hoe dan ook bezwaarlijk kan voorhouden dat de bestreden beslissing dient beschouwd te worden als een inmenging in zijn privé- en beweerde gezinsleven, nu deze beslissing niet tot gevolg heeft dat hem enig bestaand verblijfsrecht ontnomen wordt of het hem onmogelijk gemaakt wordt een verblijfsmachtiging aan te vragen. Verzoeker toont ook niet aan dat er in casu enige positieve verplichting op verweerder zou rusten om hem tot een verblijf toe te laten of te machtigen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK